

മണ്ണലുന്നറിയം

(ഗ്രാമാടകം)

യോ: സി. അരുൺ. കുഞ്ചപിള്ള



പ്രസാധകർ:

“നതാ പ്രിൻറിങ്ങ് & പ്രസ്ത്വിഷിങ്ങ് കമ്പനി ലിമിറ്റഡ്
ബീഹുക്കേയിൻ, മദ്ദരാശി - 5.

നാല്ലംപത്തില്ലും
ജനവരി 1954

വില 12ഓം

കരളിന്റെ

മാന്യസൂര്യത്തേ,

താങ്കളുടെ സാഹിത്യത്തിലേക്കുള്ള കയററം കുറ
കാലം ചെന്നിട്ടാണെങ്കിലും, കയറാൻ തുടങ്ങിയതിനു
ശ്രദ്ധം താങ്കൾക്ക് കാലേഖം പതർട്ടിപ്പേരും എനിക്ക്
അനുഭവം കൊണ്ടിരിയാം. കാലം വൈകിയതുകൊണ്ട്
ആശ്വം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. താങ്കളുടെ ആത്മബൈധവ്യം പ്ര
ദ്രാഗചാത്രത്വം തോൻ സ്വർഗ്ഗത്തുനാ അഭിനവിച്ചുകൊ
ളിക്കും. രണ്ടിന്റെയും മികച്ച ഒരു മാനദണ്ഡമാണ് ഈ
“മദ്ദലനമറിയ”മെന്ന പറഞ്ഞാൽ ഈ ചെറുത്തിയുടെ
മഴനാഹരത്പത്തെപ്പറ്റി പിന്നീടൊന്നും വിസ്തൃതക്കേണ്ട
തായിട്ടില്ല.

മഹാകവി വള്ളഭത്താർ ‘മറിയ’ത്തെ വലായംചെയ്തു്
വീശിയ സാഹിത്യപരിമഹം കേരളത്തിലെ കടിലിലും
കൊട്ടാരത്തിലും കടികൊള്ളാൻ തുടങ്ങിട്ട് കുച്ചായി കൂ
ലം. ആ മനസ്പിനിയുടെ മനസ്സുലിംഗിക്കന്ന പുരാവൃത്തം
രംഗത്തിലേറി അതിലുറിക്കാണുന്ന “മാനസാന്തരമാഹാ
തമ്പാ” സന്തുടി പ്രകാശിപ്പിച്ചു് മലബാളികളുടെ മനം
കളിപ്പിക്കവാൻ താങ്കൾ ചെയ്ത പരിപ്രേക്ഷാം ആത്രഹസ്യ
വന്നത്തിന്റെയും ധനസ്വാഭവത്തിന്റെയും പിടിക്കു
ക്കുത്തിൽ ഒരു മഹാത്മാഗമായിട്ടാണ് പരിശോഭിക്കു
ന്നതു്.

സുകമാരവും സച്ചുണ്ടാവന്നവുമായ താങ്കളുടെ
സാഹിത്യവുംവസാധത്തിന് തിരുപ്പയെത്തുനും നേൻ
കൊള്ളിൽക്കു.

എൻ,

മദിരാശി സർക്കാരാലു,
21—11—'49.

} അധിക്ഷേമിതൻ,
ചേലനാട്ട് അച്ചുതദേശൻ

മന്ദിരാലങ്കരിക്കൽ

രംഗം ।

[അമുയം മകളം—യൈജവനത്തിലേക്ക് കാലുന്നിയ മരിയ
യും പുഡിയായ മാതാവും—കടിലിൻറെ ഭർഖശം. അഞ്ചു ഒരു
ആശ വാരിയിരിക്കുന്നു. മരിയം കീറി മുഖിൽത്ത ഒരു ക്രമ്പായവും
തുന്നിക്കൊണ്ട് കടിലിൻറെ ചുമരിനോട് ചേറ്റ് നില്ക്കുന്നു. സമ
യം—സാധാഹനം.]

അമേ: മകളേ! ഇന്ത ഇരപ്പു് ഇരുന്നാൽ ഇന്നുന്നതാ ഒരു
മാർഗ്ഗം കണ്ടിരിക്കുന്നതു്? ഇന്നിതുവരെ അട്ടപ്പിൽ
തീ പുടിയിട്ടില്ല. വൈകിയിട്ടുകുംബു വല്ലതും ഒ
രച്ചു് കഴിയുണ്ടോ? രഹാച്ചുക്കരിയുണ്ടായിരുന്നതു്
ഇന്നുലെത്തോടെ കഴിത്തു. ഇങ്ങിനെ എത്ര നാളാ
ണോ കഴിച്ചുകൂട്ടുക. ഉട്ടക്കാനാണെങ്കിൽ ഒരു കുഷ
ണം തുണിയില്ല. കിടക്കാൻ ചോദന്നാലിച്ച മാട
വും. എന്തിനോ? ഒരു വരാധൻ തികച്ചു കണ്ട കാ
ലം മരന്നു.

മരിയം: അമേ! ഇതിൽ ഇതുമാത്രം ഭാവിക്കവാൻ വല്ല
തുമ്മേണ്ടാ? ഒന്നോ രണ്ടോ ദിവസം പട്ടിഞ്ഞി കിട
ക്കേണ്ടിവരുന്നതു് നമേംപ്പോലുള്ളതു് വക്ക് സാധാരണ
മല്ലോ?

അമ്മ: അതെ, ഗന്ധരണ്ട് ദിവസമല്ലോ, പത്ത് ദിവസം അടപ്പിച്ച് പട്ടിണി കിടക്കാം. പക്ഷേ, എന്നും അതു് തടസ്സക്കാണ്ട് പ്രോക്രവാൻ സാധിക്കുമോ? തൊൻ തന്നൊയായിരുന്നുവെങ്കിൽ എങ്ങിനെയെങ്കിലും മാകാമായിരുന്നു. മകളേ! ഇന്നലെ കാലത്തു് നീ മറ്റു കാത്തി കടിച്ചതല്ലോ?

മരിയം: അതോന്നും സാരമില്ല. അമ്മ അടുത്ത വീട്ടിൽ നിന്നും നാഴി അരി വാങ്ങിക്കൊണ്ടിവരു. നമ്മൾ പിന്ന അങ്ങോട്ടു കൊടുക്കാം.

അമ്മ: അതെ—അതെ—അങ്ങോട്ടു് ചെല്ലുകയേ ഒപ്പ് ണ്ട്. ഇന്നാലുന്നോട്ടു് പറഞ്ഞു, “ഈനി കടത്തിനെ നും പറഞ്ഞു് ഇങ്ങോട്ടു് വരയ്ക്കു് കേട്ടോ” എന്ന്. എൻ്നെ ഇണ്ടപ്രരാ! അവയശെയ്യാക്കേ ചിലപ്പോഴിന്ത ഭാവം കാണാമ്പോൾ ഇത്തെല്ലാം നേരുകളായും തോന്നുണ്ട്.

മരിയം: എന്താണമെമ്മ! മറ്റുയായികം ധനികമാരിക്കു ഇം പട്ടണത്തിൽ നമ്മൾ ആരക്കും ഒരു നേരത്തെ അരി കടം തരിശ്യേന്നോ? എന്നാൽ നമ്മൾ ഒപ്പു ചെയ്തു കിട്ടുന്നതുക്കാണ്ടു് കഴിഞ്ഞുകൂടാം.

അമ്മ: അതു് അതിലും വിശ്വേഷം. ഇപ്പോൾതന്നെ കിടക്കപ്പോരതിയില്ല. ഇനി വഴ്യുട്ടത്രും വീട്ടിലെ സീക്കു് പ്രോക്രവാ എന്ന കേട്ടാൽ അന്ന് ചെയ്യാൻ ആയാരും.

മരിയം: അതെന്തിനാണോമെ! നാം വേലവെയ്യു കഴിഞ്ഞു കൂട്ടന്നതും അക്ക് കണ്ടുകൂടുന്നേ? നമ്മൾ വേണ്ടുന്ന തൊക്കെത്തരവാൻ ആയമില്ല. കുട്ടംബവർത്തിയിൽ സപ്പത്തിലുമില്ല. പിന്നു നിരുവ്വുന്നിക്ക് വേലവെയ്യുക്കാ തെ എന്തു ചെയ്യും? അതിൽ ആക്കാണ് വിശ്രായമുണ്ടാവുക?

അമ്മ: എൻ്റെ പിശേഷ! നീം ചെയ്താറില്ലോ? എന്നിക്ക് സപ്പത്തൊന്നം ഇല്ലെങ്കിലെന്നോ? എൻ്റെ മകളുണ്ടോ? എന്നും ഒപ്പുവേണ്ടുന്നതും അള്ളുമ്പോൾ എൻ്റെ കുട്ടിയും വേണ്ടുന്നതും അള്ളുവാൻ ആക്കാണ്. പിന്നുന്നിനാ ഈ കുലിവേലക്കുല്ലും പോകുന്നതും? നീ ഒന്നു മുളിയേച്ചാൽ മതി; നാലു ഈ കടിയും കൊട്ടാരം. ആ തെറിസ ഇവിടുതെ അടിച്ചുത്തളിക്കാരി.

മരിയം: (സാഖ്യത്തിലും) തൊൻ എന്തിനും മുളാമെന്നാണു അമ്മ പറയുന്നതും?

അമ്മ: അതെ, തൊൻ കിട്ടു ദിവസമായി നിന്നോടും പറയണം പറയണമെന്നും കയറുന്നു. മകളും! നാം മനഷ്യരായി ജനിച്ചു. അതുകൊണ്ടും നാം ജീവിക്കണമെന്നുള്ളതും തീച്ചുച്ചാണ്. ഒരവിധത്തിലുള്ള ആത്മഹത്യക്കം ജീവിതത്തിൽ സ്ഥാനമില്ല. പക്ഷേ, നമ്മക്കാണും സപ്പത്തൊന്നം ഇല്ല. സഹായിക്കവാനും ആയമില്ല.

മരിയം: അതുകൊണ്ടും?

അമ്മ: എൻ്റെ മകളുള്ളേഖാലെ സൗദരിക്കട്ടിയായി ഇവിടുങ്ങളിൽ ഒരാറു പെണ്ണില്ല. ഇനി ജനിക്കമെന്നും

തോന്തരമില്ല. നിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം മാത്രം അത് ശിക്കുന്ന ധനികനായം സുവർണ്ണമായ എത്ര ചെ ദള്ളക്കാർ ഉണ്ടെന്നറിയാമോ? അതിനും അവർ എത്ര വേണ്ടുമെങ്കിലും തങ്ങവാൻ തെള്ളാറാണ്. ന മുക്കാണ്ടാക്കിൽ കൊടിമുത്ത ഭാരിപ്പും. എത്ര നഷ്ട ഭാണം നന്നക്ക്? കിട്ടുന്ന പണംകൊണ്ട് സുവമായി ജീവിക്കാം.

മരിയം: (എഴുന്നുറ്റ്) അമേ! മഹാപാപം പറയാതിരിക്കു. ലോകത്തിലുള്ള ചെവള്ളക്കാരെഹോക്കു തോൻ കബുളിപ്പിക്കണമെന്നോ? അഞ്ചു! എന്ന കൈണംഭാവില്ല അതു.

അമമ: അക്കം ഒന്നം ചെഞ്ഞാൻ തെള്ളാറില്ല. പട്ടിണിയിൽനിന്നും രക്ഷ നേട്ടകയും വേണാം. കൊള്ളിംഗമോ സപാത്മത! അല്ലെങ്കിൽ ഇതിലെന്തു് മഹാപാപമാണെങ്കിൽ?

മരിയം: അമേ ഒരു സ്ത്രീ പതിപ്രത്യാധിരിക്കണേണ്ടോ?

അമമ: എനിക്ക കേരിക്കേണ്ട നിന്റെ പാതിപ്രത്പും. അതിനാൽ അവരുടെ സപാത്മപൂരണത്തിനു് ഉണ്ടാക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മിനക്കാവേലയാണു് ഈ ചാരിത്രം. കാണാൻ കൊള്ക്കുന്നതാത്ത വല്ല കഴിത കുറഞ്ഞു കൊള്ക്കാം നിന്റെ ചാരിത്രം. നിന്നെല്ലോ ലുതീവക്കല്ലു.

മരിയം: പാതിപ്രത്പും അന്ത്യീക്കാത്തവർ നരകത്തിൽ പോകമെന്നും മറ്റും പറയുന്ന എത്ര കമ്പകളുണ്ട്, അമേമോ?

അമ്മ: എ! നരകവും സപ്രദ്യവും. ഇതാക്കെ പറയുവാനല്ലാതെ കണ്ണവരാരേക്കില്ലോ ഉണ്ടോ? ഇന്നത്തെ കഴിഞ്ഞിട്ടുവേണ്ട നാളിത്തെ കാൽം ആലോച്ചിക്കുവുന്നു? തരിക്കുവോരും സുവിക്കണം. വരുന്ന കാൽ തെപ്പുറവി ആലോച്ചിച്ചു് ടീപിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ മനഷ്യന്റെ സുവമെന്നൊന്നു് ഉണ്ടാവുകയില്ല. നീ യും നിന്റെ പാതിലുത്തുവും! വയററിൽ കാരഡു് നിരച്ചു് കിടന്നരജാം. മകളുാ! ഇതാനും പാപമല്ല. ജീവിതത്തിലെ സാധാരണ സംഭവം മാത്രമാണോ. ജീവിച്ചിരിക്കുവോഴുള്ള സുവമാണോ് സപ്രദ്യം. കൃഷ്ണപാടാണോ് നരകം.

മരിയം: മതി മതി. വൃഥിചാരത്തെക്കാർഡ് ഫേഡം ആത്മാ ഹത്യാണോ്.

അമ്മ: രൈക്കലുമല്ല. ജീവിക്കുവാൻ മാത്രം വേണ്ടി ചെയ്യുന്ന ധാരായും കമ്മ്വും അധികാശപാർഹമല്ല. ആത്മഹത്യ എററവും നികുഷ്മാണോ്, എല്ലാ പുരാണ അഴിം അതു് വിളിച്ചുപറയുന്നണ്ടു്.

മരിയം: ഒരു വൃഥിചാരിനിക്കു് സമുദായത്തിൽ എന്തു സ്ഥാനമാണുള്ളതു്?

അമ്മ: കാണാം നിന്റെ സമുദായം. പന്നവും സെണ്ട് ത്രിവും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഗമാനം തനിയെയുണ്ടാവും. നോക്കു, ആ തെരിസ പറഞ്ഞാൽ കേരംക്കാത്തവർ ആരാണിവിട്ടാളിൽ ഉള്ളതു്? എത്രയെത്ര കേമനാരാണോ് അവിടെ വന്നുപോകുന്നതു്? ഇതാക്കെ

സമാനമില്ലാത്തിട്ടാണോ? അങ്ങി നെയ്യാണ് ബുദ്ധിയുള്ളവർ.

മരിയം: അമ്മ എത്തു പറത്താലും ഒരു വേദശ്രദ്ധയും വാൻ തൊൻ തച്ചാറില്ല. അതെന്നോട് പറയുകയേ വേണ്ട.

അമ്മ: (സപ്രതം) എത്തു പറത്തിട്ടും ഇവർ കുടാക്കാ നില്ല മട്ട കാണുന്നില്ലാലോ? ദൈവമേ!! പട്ടിഞ്ഞി കിടന്ന മരിക്കേണ്ടിവരുമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. (എഴുന്നേറ്റ് പ്രകാശം) വേണ്ട, വേണ്ട ദാ വരുന്ന ആളുകൾ. “ഹതാ അവിട്ടും” എൻ്റെ ഭാത്യയി രിക്കണമെന്നു്” പറത്തു്. വിട്ടിൽ നാഴി കണ്ണി കടിക്കാനില്ലാത്ത ഈ പെടുക്കിപ്പെട്ടിനെ കല്പ്പാ ണം കഴിക്കവാൻ ആരാണോ? വല്ല “കാളിനോ കുള നോ” വരുന്നയ്ക്കും. അവകാശമില്ല കരച്ചുനാഡാ കഴിയാം. നിന്റെ യൈവനവും, സഖരവും നശി കഴഞ്ഞും അവൻ അവൻ പാടിന്നാഞ്ഞോകം. നീ കണ്ണുകട്ടികളും പരാധീനവുമായി—വയസ്സും യി—നരകില്ലു്—നശിയു്; ഹതാ എന്നെന്നപ്പോലെ കിടന്ന കരയേണ്ടതായും വരും. എൻ്റെ ദൈവമേ! ഈ വയസ്സുകാലത്തു് പെരുവഴിയിൽ കിടന്ന ചു കേണ്ടിവരുമല്ലോ. (കരയുന്ന) എടീ; നീയായി; നി നീറ പാടായി, എന്തെങ്കിലും ആയിക്കൊള്ളി. (പോകുന്ന)

മരിയം: (ആത്മഗതം) ഹാ! ദൈവമേ! അവിട്ടും ഏ നൊയു കറിന്നവുംനാണോ! തോന്ന അവിട

തെന്തു പുതുയില്ലോ? എത്ര കൂദാശയാണോ? തെങ്ങപറ്റം അനുഭവിക്കുന്നതു്? ധനികമാരെ പ്രസ്തുതിച്ചു ആ കൈകൾ തന്നെയല്ലോ ദരിദ്രകളായ തെങ്ങപരേയും സ്വജ്ഞിച്ചതു്? അവിട്ടെന്തു സന്തതികളിൽ മീഡിക്ക വരും പട്ടിണിയുംതുോ, ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും നിശ്ചി തഹസ്സുകളാൽ നിർദ്ദേശത്തായും ഏക്സ്പ്രസ്സുപോർഡ്, എന്തിനു് ചുരുക്കം ചിലർ മാത്രം തുക്കപരുന്ന മണി മേടകളിൽ സർവ്വസ്വാനലോഗിക്കളാടുന്ന സ്ലൈംഗികാനവിട്ടുന്നവദിക്കുന്നു? (വ്യസനത്തോട്) അ ല്ലേക്കിൽ തൊനെന്തിനങ്ങളെ പഴിക്കുന്നു? ഉടക്ക വാൻ ഒരു കുഷണം തുണിയേറ്റോ, കിടക്കവാൻ ഒരിട ത്തിനോ, കഴിക്കവാൻ അല്ലോ ഭക്ഷണത്തിനോ വ കയില്ലാത്ത എന്ന ആ ഒരു കാരണം കൊണ്ടുതന്നെ വേദ്യാവൃത്തി സപീകരിക്കവാൻ നിർബന്ധിക്കുന്ന അതാനിയായ മനഷ്യസ്ഥായം—തോൻ വേദ്യ യാക്കണമെന്നാതു—പണ്ടത്തിനാവേണ്ടി എൻ്റെ ചാരിത്രവും സൗംഘ്യവും ബഹികഴിക്കണമെന്ന തു വിധിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇരുന്നാൽ ഒരു വരു മനു കടമായി കുടി തരാത്ത ധനികങ്ങളു്, എൻ്റെ ഒരു നോട്ടത്തിനു വീട്ടകുടി പണയമെഴുതുവാൻ തെള്ളാറായി നില്ക്കുന്നു. ഫേ! ധനികനായ മനഷ്യാ! സാധുക്കളുടെ രക്തത്തിൽ ചൂഷണവും മർദ്ദനവും കുട്ടികഴിച്ച പശയാണു് നിഖലപരുന്ന വെണ്മാടങ്ങൾ കെട്ടിക്കൊടുത്ത കമ്മായം. നിഖലപരക്ക സാധിക്കും എ നെഫ്രാലിറ്റി സാധുക്കളെ വേലയെടുക്കുവാൻകുടി

അരാവഡിക്കാതിരിക്കാൻ—എൻറു ചാരിതം ഇല്ലാതാക്കവാൻ—എന്നാൽ അശ്രദ്ധകൾ അഭ്യം കൊടുക്കുന്ന മരണത്തിനെ വെള്ളവിളിക്കവാൻ നി ഔർജ്ജക കഴിയുമോ? ഹാ! തൊനെങ്ങിനെയാണ് മരിക്കുക? ഇതുവരെയും എന്നു വളര്ത്തിയുണ്ടായി എൻറു അമുഖം! അവരുടെ സർവ്വ അത്രേകളിൽ എന്നിലാണ്. വല്ലിച്ചു വാല്ല്‌കൃത്താൽ പരസ്യാ യാക്രമാതെ ജീവിക്കവാൻ നിറുത്തിയില്ലാതായ ഈ ഘട്ടത്തിൽ തൊനെങ്ങിനെയാണ് നിസ്സഹായ യാദി വിച്ഛപോകുന്നതു്? നാളിത്തെ അവരുടെ സ്ഥിതിയെന്നതു്? ഒരു പിച്ചപ്പുംയുമായി ലോകം സ്ഥിതിക്കുന്ന—അഭിമാനം കൊള്ളുന്ന—ഈ വഞ്ചക മായുടെ പടിവാതുക്കൽ അവരുടെ ആട്ടം ഇപ്പും അനാഭവിച്ചു പെജവഴിയിൽ സ്ഥലം പിടിക്കേണ്ടു്? അമേശ! വേണ്ട, വേണ്ട; തോൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നൊരും, എന്നു വിധത്തിലും സാധി ക്കുമെന്നിരിക്കുന്നൊരും, എൻറു അമുഖയെ തൊന്തി നു വിച്ചക്കുല്ലു. കർശ്വരും, നിശ്ചിതവുമായ ഈ സമുദ്ദായയലടന്തും, സപസഫോറിക്കലെ പലപ്പോഴും വ്രാഡിച്ചാരിസ്റ്റിക്കളാക്കി ചെയ്യുന്ന ധനികനായ മന ഷ്പുന്നം ലജ്ജിക്കുന്നു! അമേശ തോൻ അമുഖ പറ ഞത...വഴി...ഹാവു. (ബീംഗലമായി നിശ്ചപസിക്കുന്ന) എനിക്കു് തല തിരിയുന്ന. കുള്ള കാണ്ണനീല്ലു. (വീഴുന്ന.)

(കർട്ടൻ)

രംഗം 2

[സനികയായ മറിയം ഒരു രോസാപ്പള്ളം ചുഴിറിയും മേലോ
ചും എറിത്തും ആനന്തരമിലയായി പ്രവേശിക്കുന്നു.]

സ്വല്പം — ഉദ്ധാനം

സമയം — സാധാരണം

(ശ്രാമസൗഖ്യം — എന്ന മട്ട്)

ശാന്തസുന്ദരം നയനങ്മാധനം

ശാന്തസുന്ദരം നയനങ്മാധനം

അത്രമയമകർവ്വി പ്രതം

അത്രമൊമ്മണ്ണപ്പു ചിരം

വിമലം വീണാട് രംഗം

വിഭവത്താലീവിഭാഗം

ഭംഗി—തിങ്കം—(ശാന്തസുന്ദരം)

മറിയ: ഇന്നതെത്ത് സാധാരണത്തിനെന്നോരു പുതുമ?

ഈതാ, ഈ ചുച്ചുടിക്കല്ലാക്കു കാരാത്തിള്ളക്കി ത
മമിൽ മട്ടി എന്നോ സപകാൽം പരയുകയാണോന്ന്
തോന്നുന്നു. എന്നു കല്ലിയാക്കകയായിരിക്കും. കി
ളികൾ—എൻ്റെ പുതുമോടിയിൽ എന്നു കുക്കി
അതുകൊണ്ട്. (പരിഭ്രംബനടിച്ചിട്ട്) പക്ഷേ, അതു
ജ്ഞാനം വേണ്ട. (കയിൽ കുക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടി
ട്ട്) നിംബു കുക്കലപ്പും ഇന്ന് നിരത്തിയേക്കാം.

(സുത്തുനെ നോക്കി നേരം വൈക്കി എന്ന നടിച്ചിട്ട്) ഓ. അതു മറന്ന. ജസ്റ്റിക്ക, ജൂലിയ, സിൽവിയ! എവിടെ എല്ലാം? ദേരാറു എല്ലാത്തിനെയെങ്കിലും കാണുന്നതോന്ന് നോക്കു. എല്ലീസു!

എലിസ്: എന്താ? (പ്രവേശിക്കുന്ന)

മരിയും: നീ എവിടെ പോയിരുന്നു? വെള്ളം ചൂടായി കുണ്ടാം?

എലിസ്: ഉഘ്. അതുടെ, ഇന്ന് കൊച്ചുമ്പു എവിടയാ പോൻണോ?

മരിയും: എങ്ങെമില്ല.

എലിസ്: ഹും, എന്നിട്ടാ അവിടെ വണ്ടിക്കാരൻ കാത്തു നിൽക്കുന്നതു്? ഓ, എന്നൊടു് പറയില്ലായിരിക്കും. വേണ്ട. എനിക്ക് മനസ്സിലായി (അത്തു ചിരി കിന്ന.)

മരിയും: (ബജ്ഞിച്ചു്). എത്തു മനസ്സിലായി?

എലിസ്: ഇവർക്കൊന്നും അറിയില്ല, ഇവരെം പൊട്ടിയാണ്, എന്നാക്കയാണ് കൊച്ചുമ്പുമയുടെ വിഷയം. എതായാലും എൻറീപ്രേരാ, ഇപ്പോഴേങ്കിലും ഒന്ന് പോവാൻ തോന്തിയല്ലോ? അല്ല എത്തവണ്ണ, പാവം, ഇവിടെ വന്ന ക്ഷണിക്കുന്നും!

മരിയും: എവിടെയു്—നീയാൽ ക്ഷണിച്ച എന്നാണ് പറയുന്നതു്?

എലിസ്: ഇന്തി അതു പറ. ആ മ്രാന്തസിസ് രാജകു മാരൻ. (തലയാട്ടിക്കൊണ്ടു്) മനസ്സിലായില്ലോ?

മരിയം: എ, അസ്സതെ! നിന്റെ തലക്കട്ടക്കയാണ്!

എലിസ്: അതെന്തെങ്കിലും ആയിക്കോട്ടേ. എന്നുണ്ടെന്ന്.

മരിയം: എങ്ങനെന്ന്? എന്റെ ക്രൂട്ടകയാൽ വേണ്ടെ.

എലിസ്: ററയ്ക്ക് പോകണമെന്നായിരിക്കും. ഓ; പോ
യേണ്ടെ. വേണ്ടെ, എന്ന് വരുന്നില്ലെ, ഈനി അതുകൊ
ണ്ടാക്കിം ഒന്നും വേണ്ടെ.

മരിയം: നിന്നൊക്കൊണ്ട് തോറു. ഒന്ന് പോയി ആ
ആത്മരണാശങ്കയും ഉട്ടപ്പുകളും, തെയ്യാറാക്കി വയ്ക്കാമോ?
നിനക്ക് വരണമെങ്കിൽ നീയും വരുന്നു. ഹോ! നീ
എന്തൊരു വികൃതിയാണ്!

എലിസ്: (ക്രൂട്ടാടി കിരുച്ചു നടന്നിട്ട്) അപ്പോളുന്നീക്കേ
താ ഉട്ടപ്പു്?

മരിയം: നിനക്ക് ഇഷ്ടമിഷ്ടതു് എടുത്തോളു.

എലിസ്: (സദ്ദോഷത്തോടെ ഒന്ന് ചുററി, മരിയത്തി
നീരു കവിഡാത്തക്കാശം കൂടിയായി ഒന്നടിച്ചു്)
മഹാരാജി ഇതിലെ, ഇതിലെ. (വിനോാക്കൾ പോക
നു. മരിയ അനുഗമിക്കുന്നു.)

(കർട്ടൻ.)

രംഗം 3

[മുക്കവനാർ ആള്ളു പാടിക്കണ്ണിക്കുന്നു.

സമലം — ഒരു ചേരിയുടെ മീൻവശം.

സമയം — സാധാപ്പം.

ക്രിസ്തു പ്രവേശിക്കുന്നു. മുക്കവരുടെ കല്ലി നോക്കി ഒരു റീ മീഷം അന്നദാതെ പുണ്യവിരിയുകി നില്ക്കുന്നു.)

രഹ്യം: എന്നെന്ന് പറിന്നാലെ വരുവിൻ. ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സും പിടിക്കുന്നവരാക്കാം. (മുക്കവർ വലവെ ആം അട്ടത്തുചെല്ലുന്നു) മക്കളുാ! ആത്മാവിൽ ദരിദ്ര നാരാധരവർ ഭാഗ്യവാനാർ. സ്വർഗ്ഗരാജ്യം അവക്ക് ഇത്തത്. ഭിഖിക്കുന്നവർ ഭാഗ്യവാനാർ. അവക്ക് അത്രപൊസം ലഭിക്കും. സൗമ്യതയുള്ളിട്ടുവർ ഭാഗ്യവാനാർ. അവർ ക്രമിയെ സ്വന്നമാക്കും. നീതിക്ക് വിശ്രമം ഭാഗിക്കുന്നവർ ഭാഗ്യവാനാർ. അവക്ക് തുള്ളി വരും. കയ്യണയുള്ളിട്ടുവർ ഭാഗ്യവാനാർ. അവക്ക് കയ്യണ ലഭിക്കും. എത്യുള്ളിയുള്ളിട്ടുവർ ഭാഗ്യവാനാർ. അവർ ദൈവത്തെ കൂണം. സമാധാനമുണ്ടാക്കുന്നവർ ഭാഗ്യവാനാർ. അവർ ദൈവത്തിനെന്ന് പുതുനാരെന്ന് വിളിക്കപ്പെട്ടുണ്ട്. നീതി നി മിത്തം ഉപദ്രവിക്കപ്പെട്ടുനാവർ ഭാഗ്യവാനാർ. സ്വർഗ്ഗരാജ്യം അവക്കുള്ളതു്. അതിനാൽ നിങ്ങളുടെ ശരൂക്കളെ സ്നേഹിപ്പിക്കും. നിങ്ങളുടെ ഉപദ്രവിക്കുന്ന വക്കിവേണ്ടി പ്രാത്യീപ്പിക്കും!!

മുക്കവർ: മുഹൂറ: തങ്ങൾ അവിട്ടതെ ശിഖ്യനാർ.

മുക്കവര്ജന്റ പാട്.

(കാത്തി)

ക്രിച്ചേൻ മോദമാൻ് പാട് പാടി ആടാൻ
നിത്യവും നാമെത്തുംപോലെ ഇസമലത്തിൽ വാടാ—
ആഴിയിലെ ഓളം തല്ലും പോലെ തൃഷ്ണിയാടാൻ
കേഴമാണ്യാദാദവിടെ കാത്തിരിപ്പു നമെ
ചന്തം ചിത്രം പാട്ടപാടി സന്തതം രമിയ്യാൻ
പന്തിയല്ലാതെന്തിനു നാം ചിന്തിയിൽ കഴിപ്പു.

(കർട്ടൻ.)

രാനോ 4

[കുറിയ സർക്കാരുടീയിൽ ഒരു മണ്ഡലത്തിൽ പ്രാഥിമികങ്ങൾ കൂടുന്നു. കുറിയ സർക്കാരുടീ തലവഴി ചീകിത്സക്കുന്നു.]

സമയം—രാത്രി.

എലിസ്: (പ്രവേശിച്ചു് മരിയയെ അനുസ്യൂദ്ധിക്കുന്ന നോക്കിനിൽക്കുന്ന) വൈദത്തെയല്ല ഈ ആളുകളെല്ലാക്കു ഇവിടെ പാട്ടകിടക്കുന്നതു്. എത്ര പേരാണു് ഈ സെഫന്റും കണ്ണക്ക് തുപ്പിയകയുന്നതു്.

മരിയം: എത്തീല്ലോ, ജഹു മുഖ്യതിയുംകൊണ്ടു്.

എലിസ്: മുഖ്യതിയാണുകും അതഭരാടക്കിലും മോബിച്ചുനോക്ക. ഒരുജിട വൃത്ത്യാസമശൈഖ്യകും അനും എൻ്റെ പേരു് എലിസ് എന്നല്ല—പിനൊ എന്നിക്കീ മുഖ്യതിം കിഖ്യതിം കൗമരിയില്ല. തൊനോട്ട് പരിച്ചിട്ടുമില്ല.

മരിയ: ആട്ടേ ഒരു ഫോല്ലും. നിന്നുക്കുന്ന ഇഷ്ടമുണ്ടോ?

എലിസ്: ഹായു്! അന്നുല്ലു് ഫോല്ലും. പിനൊ ഇല്ലാണോ? ഒരു ഒരു കാത്തുമണ്ണക്ക്. എന്നാട്ടീമാതിരി ഫോല്ലുമോ നും ഫോഡിക്കല്ലോ.

മരിയം: നീ പേപ്പുപ്പെട്ടുവേണും. അപ്പോറ്റം എപ്പോഴും നീ എൻ്റെ കുടു താമസിക്കാൻ തീച്ചുപ്പെട്ടത്തിയിരിക്കയാണും?

എലിസ്: ഹോ. അതെന്നു?

മരിയം: തൊന്ത്രങ്ങിനെ അതുലാചിക്കയായിരുന്നു. (ചിരി ചുകോണ്ട്) നിന്നൊയാരെഹിലും കല്പ്പാണം കഴിയും. കൊൺട്ട്രോക്കവാൻ വരികയാണെങ്കിൽ.....

എലിസ്: (സലഭജം) കൊച്ചുമ്മയേപ്പാലുള്ള തങ്കട്ടു ഒരു തീരുമ്പും, എന്നേപ്പാലുള്ള സാധുക്കളെ അതു തിരിഞ്ഞെന്നാക്കാൻ?

മരിയം: അതു പോകട്ട. എന്നാൽ തൊൻ നിന്നുക്കൊരാ ഒരു കണ്ണബെച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നു പോണോ?

എലിസ്: ഹീ ഹീ. തൊൻ ഒ! ഇവിടെ വല്ല അടിച്ച തളിയും മറുമായി കഴിഞ്ഞെന്നും. എന്നിക്കെതാ ഇപ്പോൾ. ഈ അതിന്റെ കുറച്ചും താഴ്ത്തിനൊക്കെ തുള്ളാൻ അതുരക്കൊണ്ടാവും? (ചുരുത്തുനിന്ന് ഒരു ചുമയുടെ ശ്രദ്ധാം. മരിയ തിരിഞ്ഞെന്നാക്കുന്നു.)

മരിയം: എലിസ്! അതാരാണെന്നു നോക്കു:

[എലിസ് റംഗത്തിന്റെ ഒരു വരുമ്പേരുയ്യും നീങ്ങുന്നു. ഒരാൾ പക്കതി റംഗപ്രവേശം ചെയ്തു് മരിയത്തിനെ കാണുവാൻ ഒരു പ്രക്രിയ വന്നിട്ടുണ്ടോ് സപകായ്മായി പറയുന്നു.]

എലിസ്: (താഴ്ന്ന സ്വരത്തിൽ) ഏസക്ക് പ്രക്രിയ.

മരിയം: (എഴുന്നുറു) നീ അരുളേയതെ സർക്കരിച്ചു ഇടത്തു. നൊന്തിനാ വന്നകഴിഞ്ഞു. (മരിയം പോകുന്നു. ഏസക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നു.)

എലിസ്: ഇങ്ങാട്ടവരാം; ഇവിടെ ഇരിക്കാം.

എസക്സ്: വളരെ നന്ദി പറത്തുകൊള്ളുന്ന. (ഇരിക്കുന്ന)

എലിസ്: അവിടത്തെ ഒരു തെങ്ങലൈറ്റ് നന്ദിയാണുമിക്കന്തു?

എസക്സ്: (ഉണ്ണിക്കുന്ന ഭാവം കാണിക്കുന്ന)

എലിസ്: ഉണ്ണിക്കുന്നണ്ടോപ്പ്? ഓ വിഹരി കൊണ്ടുവരാം. (ഹോക്കുന്ന)

എസക്സ്: വേണ്ട, വേണ്ട. അധികംകാട്ടത്തെ ഭാസി.

(എലിസ് ഒരു ദ്രാസ് സർവ്വത്തും ഒരു വിശദിയുമായി പ്രവേശിക്കുന്ന.)

എലിസ്: (ද്രാസ് നീട്ടിക്കുണ്ടാണ്) ഇതു കട്ടിക്കാം.

(മറിയ അക്കത്തുനിന്ന് എലിസേ, എലിസേ, എന്ന പിളിക്കുന്ന.)

എലിസ്: എന്താ കൊച്ചുമെ? വരുന്ന; തൊൻ ഹോക്ക് ടെ (ഹോക്കുന്ന.)

മറിയ: (പ്രവേശിച്ച്) നമ്മുാരും. വനിട്ട് അധികം നേരമായിപ്പോല്ലോ?

എസക്സ്: (എഴുന്നോറിട്ട്) ഫേയ് തൊനിപ്പോളുത്തിയേയുള്ളി. അല്ല എന്താ മറിയം ഇരിക്കാത്തതു? ഇരിക്ക.

മറിയ: തൊനിവിടെ നിന്നുകൊള്ളാം.

എസക്സ്: കൊള്ളാം. മറിയ നിൽക്കേ? ഇരിക്ക.

മരിയം: (ചീരിച്ചുകൊണ്ട്) എത്ര നാളായി അവിടെത്തെ കണ്ടിട്ടു്. എവിടെ? ബാക്കിയുള്ള വരെയോക്കെ മറ്റൊരു എന്ന തോന്നുന്നു.

ഒഴുസക്ക്: അതെ, മറന്തിട്ടുണ്ടാല്ലോ ഇങ്ങാട്ട് വന്നതു്! അതോന്നമല്ല; ഇങ്ങാട്ടുനോ് വരണ്ണം വരണ്ണം എന്ന വിചാരിച്ചിട്ടുതു നാളായെന്നറിയാമോ? ഇങ്ങാട്ടു ടുനാവച്ചുറിഞ്ഞും എന്നിട്ടു്—

മരിയം: എന്നിട്ടു് ആ തേസ്യയുടെ അട്ടത്തേക്കാമറോ പോകം. എന്നിക്കരിയയെതെ, നിങ്ങളെയെക്കൈ.

ഒഴുസക്ക്: അതെ തേസ്യാ! എത്ര തേസ്യ വന്നാലെ നോ? എൻ്റെ മരിയത്തിന്റെ അട്ടത്തേതപ്പോ?

മരിയം: ഇവളുടെ ഭാഗ്യം; അവിടെത്തേയ്ക്ക് ഇന്നൊക്കിലും ഇങ്ങിനെ തോന്നിയതു്.

ഒഴുസക്ക്: എൻ്റെ ഭാഗ്യമെന്ന പറയു കൂട്ടിക്കട്ടി; (മരിയത്തിന്റെ കവിളിൽ പത്രക്കെ അടിക്കണം.)

മരിയം: (കൈയ്യു് പിടിച്ചു വിരലിലുള്ള മോതിരം നേരോക്കി) ഇതിന്റെ വേല വളരെ നന്നായിട്ടണ്ടു്.

ഒഴുസക്ക്: എന്നാൽ ഇതു മരിയത്തിനിരിക്കുന്നു. (മോതിരം ഉത്തരവാൻ ഉള്ളമിക്കണു്) പണി വളരെ നന്നായിട്ടണ്ടു്.

മരിയം: വേണ്ട വേണ്ട. ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. തോൻ വെള്ളതെ പറഞ്ഞുവെന്നായുള്ള കെണ്ണൽക്കാണ്ട്. പിന്നു അവിടെത്തേയ്ക്ക് അവയുടെ ഓമ്മയ്ക്കായോ ഇരോ തന്നായിരിയ്ക്കും.

ഒഴുസക്ക്: ആയിക്കൊള്ളിട്ടു. അതിനെന്നതാ? മരിയ തിനെക്കാരം കുട്ടതലായി എന്നിക്കാരെയെങ്കിലും

ഓമ്മിക്കാനണണാ? (അോതിരം ഉള്ളിക്കാട്ടക്കണ്ണ.)
ഈതാ എടുത്തുകൊള്ളി.

(മറിയം പത്രക്കു കൈ നീട്ടുന്ന)

വെച്ചുസ്: അതു വരട്ടു. തോൻ ഇടീക്കാം. (കൈ പിടിച്ചു
മോതിരം വിരലിൽ അണിയിക്കുന്ന. (വെളിച്ചുതേ
യുടു് നീട്ടിക്കാണിച്ചിട്ടു്) മഹാ! എന്നൊരു ഫേച്ച്.
(കൈ ചുംബിക്കുന്ന.) ഈനി ഒരു പാട്ടു് പാട്ടു്.

മറിയ: എനിക്കു് പാത്രാനും അറിഞ്ഞതുകുടാ.

വെച്ചുസ്: സുത്രമോന്നും എന്നോടു പറയേണ്ട. പാട്ടു്.

മറിയ: എനിക്കു് നേരാവണ്ണും നും അറിയില്ല.

വെച്ചുസ്: അംഗത്വാനും സാരമില്ല. പാടിക്കൊള്ളു. തോൻ
ല്ലെ കേരംക്കാനുള്ള ആളു് പാട്ടു്.

(മറിയ പാട്ടു് പാട്ടു്. വെച്ചുസക്കു് രസിക്കുന്ന.)

(മജ്ജരി)

ഫേ മദ്ദനമോഹന, രാഗപരാഗത്താൽ
തുമലരായു് തോൻ വിരിഞ്ഞതിട്ടുവോർ
വന്നാലും വാങ്ഗര വണ്ണായിട്ടുനിൽ നീ
മരം മരദം നകൻ വാഴാൻ.
പ്രേമത്തിൻ സാഗരസീമകളോളിവും
നാമൊന്നായു് സപ്ലൂത്തിൻ നെയ്ക്കയേറി
പോകുവോർ ലോകവും നാകവും മുകനായു്
രാകാരശോകാനും നോക്കീട്ടു്.

(കർട്ടു്)

രംഗം 5

[മരിയ സുവമായി ഉറങ്ങുന്ന. ക്രിസ്തുവിനെ സ്പൃഷ്ട കാണാൻ. അശ്വരീരി കേരളക്ഷനാ.]

സമയം —അഞ്ചലാൽ.

മരിയ! മക്കളുണ്ട് നീ പാപക്കഴിയിലേക്ക് പാതയു കയ്യുന്ന. നിന്റെ അവധിവജ്ഞാനിൽ പോരാട്ടനാ ഭോഗേഡ്രീ നിന്നെ അധിവച്ചിപ്പിക്കുന്ന. എന്നാൽ നിന്റെ പ്രവൃത്തികൾക്കുംകൊണ്ട് നിന്നുക്കുറു നാഡി ചു? അതിനാൽ നീ ദൈവത്തിനു കീഴടങ്കുക. ചി ശാചിനോട് എതിന്ത്രനില്ലുക. ദൈവത്താട്ട് അടയ്ക്കുവെള്ളുക. മക്കളുണ്ട് നീ നിന്റെ എദ്ദേം മു ലബ്ദികരിക്കുക. നിന്റെ ചാരിത്രത്തെ രക്ഷിക്കുക. വൃഥിചാരം പാപമാകുന്ന. മക്കളുണ്ട് കരയുന്നവർ ആശപസിപ്പിക്കുപ്പെട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് നീ നിന്റെ പാപത്തെക്കുറിച്ചു് എദ്ദേഹമുന്തം ഭജവിക്കുക. അ വദയ ജഗത്തുജ്ഞാവിനോടും ഏററുപറയുക. എ നാൽ കത്താവു് നിന്നുക മാപ്പുത്തും. നീ കത്താ വിൽ വിശ്വസിക്കുക.

(മരിയ ഉണ്ടുന്ന. പാട്ടുണ്ട്.)

ദേവാ! ഭരിതമഹാ! പരിപാലയ! ദ്രാഗിവരാ!

ക്രിസ്തുവിനു

പാപിയെന്നപരായം—തുഞ്ഞവരനെ

പാടപ്പെട്ടാരത്തീടേനോ—എവ
 അടിക്കിതാ പിടയുന്ന—കറിന്നതാം കമന്നതാൽ
 കാത്തിച്ചേക്കുന്നാമ—തവ കാൽത്താരിൽ
 [എത്തിടേനോ
 ശ്വസനശ്രദ്ധ—എവാ ഭരിതഹരാ!

(കർട്ടൻ)

രംഗം 6

[മരിയൽവിന്നെടുവിട്ട്. എല്ലിസ് അടബറിക്കണം.]

സമയം — പ്രഭാതം.

എലിസ്: അല്ല, നേരം വെള്ളത്തിട്ടു് എത്ര നേരമായി? കൊച്ചുമു എഴുന്നോറിടില്ലഡ്സു? എത്ര പറവിയെന്ന് നോക്കു തന്നെ.

(കർട്ടൻ ഉയരുന്നു. മരിയ സന്ധ്യാസിയുടെ വോഷ തതിൽ മുട്ടക്കത്തിനിന്നു് പ്രാത്മിക്കണു. എലിസ് പ്രവേശിക്കുന്നു. അവിച്ചാരിതമായ ഇന്ത കാഴ്ച കണ്ണിട്ടു് അനഞ്ചാതെ നില്ക്കുന്നു.)

മരിയം: (സാവധാനത്തിൽ തലയുകയത്തി), എലിസേ!

എലിസ്: (ഇടരിയ സ്വരത്തിൽ) കൊച്ചുമുഹാ! (ഇനോട്ടാ എത്രു് പെട്ടെന്ന് ചുറക്കോട്ടു് മാറ്റുന്നു.)

മരിയു: നീ ചല്ലാതെ സംഭ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. (എലിസ് വിശദിക്കരുയ്ക്കുന്നു. എലിസുടെ മുഖത്തു സുക്ഷിച്ചു നോക്കിയിട്ടു്) ചേ! കട്ടിക്കളേപ്പോലെ കരയാതിരിക്കു. നിന്നു വേണ്ട സകല സെറ്റാഗ്രാമ്പജലിം തോനു നോക്കിത്തങ്ങാണിട്ടു്. ഇതാം ഇപ്പോൾ മുതൽ ഇതു സ്വത്തുക്കളേപ്പും നിന്നേറതാണു്. (എഴുന്നോടു്) തോൻ—ഇതാ—പോകുംണ്ണു്

എലിസ്: പോകുന്നുണ്ണും?.....എങ്ങോട്ടു്?

മരിയം: അതെ! ഇന്നലെ തോൻ കത്താവിനെ കണ്ട്
അംഗ്രേഷം എന്നു വിളിച്ചു. തോൻ...അതു പാപന
സന്നിധിയിലേയ്ക്ക് പോകുംണ്ട്.

എലിസ്: കത്താവോ?

മരിയ: അതെ! എലിസ്! നിനക്ക് ഒന്നും മനസ്സിലാക്കില്ല. ഇതുവരെയുള്ള നമ്മുടെ ജീവിതം അരാധി അനും. ആത്മാവെൻ്റ് ദൗണിഡന്നുള്ള കമ്മയെ നാം വിസ്തരിച്ചു. അങ്ങിനെയുള്ള നമ്മക്ക് എങ്ങിനെന്നും എന്ന് ഇത്രപരമാക്കാതോരും സിലർക്കുക്കു?

എലിസ്: കൊച്ചുമ്മ! തോൻ നരകത്തിൽ പോകുമോ?

മരിയം: ഇല്ല. നീ തെറുകാരിയല്ല. എന്നാൽ തോൻബുദ്ധം ഒരു മാസപിണ്ഡത്തിന്റെ മുഖീയമായ ആദ്രഹമസാല്പ്രാഞ്ചണക്കായി എന്നെല്ലാം ചെയ്തു! ബാഹ്യാഞ്ചലായ പച ബഹുമതികളും എനിയ്ക്കുണ്ടായി. എങ്കിലും അനും എൻ്റെ ഏതയും നിലവിളിക്കുന്നണ്ടായിരുന്നു.

എലിസ്: (ഒരു ദീർഘനിശ്ചപാസനത്താട്ട) എനിക്ക് ഈ തെല്ലാം വേണ്ടുന്ന് വെള്ളംമനോ കൊച്ചുമ്മ പറയുന്നതു്?

മരിയം: അതെ, എന്നാൽ ഇനിയും ഈ പദ്ധതികൾ വിചാൻ നിനക്കിയ്ക്കുമില്ലെങ്കിൽ ഇവിടെത്തുനേരു താഴെ സിച്ചുകൊള്ളു. പക്ഷെ തോൻ പോകുംണ്ട് എലിസ്! പരിജ്ഞാരം നിറന്തര പട്ടണം പാപത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടമാണ്

എലിസ്: വേണ്ട കൊച്ചുമ്മ! വേണ്ട. കൊച്ചുമ്മ എവി ട പോവാശകില്ലോ സാത്രണട്ട്. എലിസ് പട ഭാത്തേയും പദവിയേയും അല്ല സ്ന്യേഹിച്ചതു്. കൊ ചുമ്മരേഹാണ്. ദൈവത്തെ പ്രാത്മിക്കാൻ താനു മുണ്ട്.

മറിയും: പാവം. എലിസ്! എനിക്ക് നല്ലതുപോലെ അറിയാം നീ എന്നു സ്ന്യേഹിക്കണംണെന്നു്. എൻ്റെ വേർപ്പാട്ട് നിന്നു വേദനിപ്പിക്കണ. എന്നാൽ ഈ നിവാസ്ത്രമാണു് നീ ദൈവത്തിൽ വിശ്രദിപ്പിക്കണ ശൈഖ്യിൽ—യാതൊരു കാരണംകൊണ്ട് ദൈവദത്ത മായ എൻ്റെ സൗന്ദര്യം വിടന്നാക്ക് വിലയ്ക്ക് വി ഭേദബന്ധി വന്നവോ, അതേ കുട്ടത്തെ ഭാരിപ്പുംകൊണ്ട്—കഷ്ടപ്പിപാസരായി, രോഗബാധിതരായി, അശ്രദ്ധാരായി അവയുന്ന അബവലകരാക്ക് ഒരു സ ഹായമായി ഇരു ധനമെല്ലാം വിനിയോഗിച്ചു്, അവ കൊരാത്രുമാം സ്ഥാപിച്ചു്, എനിക്കുവേണ്ടി അതി നീറു മേൽക്കൊടുമേരാറ്റുതു്, നീ നിന്റെ ഫേശി ചു ജീവിതാ ഭോക്കാപകാരാത്മം നയിക്കുണ്ടാം. ഈ താണം എനിക്കു നിന്നോട് ശാവസാനമായി ചരയു വാനിളിച്ചു്. എലിസ്! നിന്നക്ക് സർവ്വമംഗളങ്ങളും ഉണ്ടാക്കു! എനിയ്ക്ക് വിട തത്ര. താൻ പോക ടെ. പോകുന്ന.)

(കർട്ടൻ)

[ശീമോന്നൻ പ്രസംഗതിലേപണ്ടുള്ള വഴി. ഒരു പാതയിൽ സുഗന്ധിക്കുവുമായി മറിയം യേതുവിനെ കാണാൻ പോകും. മുന്നാനാലു കളുന്നുവും വഴിയർക്കിലുള്ള മഹിൽ കരറിയിലും മരം ഇങ്ങനു വര്ത്തമാനം പറയുന്നു.]

മന്നാമൻ: പിന്നൊയെരുതാക്കാടോ വിശ്വേഷജാൾ?

രണ്ടാമൻ: വിശ്വേഷജാൾക്കുണ്ടുയുള്ളിൽ. താൻ കേട്ടോ നമ്മു എ മറിയം സന്ധ്യാസിനിയായിരിക്കുന്നവതാൽ.

മന്നാമൻ: വാസ്തുവം!!!

മൃന്നാമൻ: താനെനവിട്ടയാ? ഇന്ത ലോകത്തിലെങ്ങാണെന്ന്?

മന്നാമൻ: ഏടോ ഇവരുണ്ടിനെന്നാടോ സന്ധ്യാസിയാ കുന്നതു്? ഇപ്പോൾത്തെ സുവം സന്ധ്യാസത്തിൽ കി കുമോ?

രണ്ടാമൻ: അതാണൊന്നിക്കും അത്രള്ളതോ! അല്ലോ, ഇതോ കൈത്തെന്നു ഒരു മായയാ.

മൃന്നാമൻ: അതോന്നമല്ലേടോ തനിക്കരിയാമോ? അവരെ നേരുക്കിലും കണ്ണട്ട് വച്ചിട്ടാണോക്കും. പിന്നൊ അവരു ലിഡ് നേരം കാണാതെ സന്ധ്യാസമുച്ചക്കെന്നു. ഒരുവി തനിന്നാറിയാം ആരുരു മക്കം വൈക്കാനാണെന്നോ.

ഒന്നാമൻ: പക്ഷേ എത്രയായിട്ടും എനിക്കെത്തങ്ങളും വി ശ്രോസമാക്കുന്നില്ല.

രണ്ടാമൻ: അതെന്നാം പാഠത്തിട്ടു് കാഞ്ചമില്ല. ഇവളു ദേ കാഞ്ചിൽ എത്രല്ലോ വോചമാണുള്ളതെന്നാറി യാദോ?

മൂന്നാമൻ: പ്രോഡോ അവിട്ടും എന്നെന്നെന്നർ കൂട്ടാക്കു എടു കണ്ണടതാ.

ഒന്നാമൻ: (ഉരു നോക്കിയിട്ടു്) അതാ അതുരോ ഒരു സ സ്വാസി വയനാഭപ്പോ

രണ്ടാമൻ: (സുക്ഷിച്ചിട്ടിട്ടു്) സന്മാസിയല്ലോ? സന്മാ സിനി മറിയമാണെന്നാ തൊനാണാ.

മൂന്നാമൻ: എല്ല തൊനാണാ. അതെ, സന്മാസിനിയാ യാലും അവളുടെ ചാത്തം മാറ്റുമോഡോ?

ഒന്നാമൻ: വരട്ട; അവളിങ്ങോട്ടുവരട്ട, നമ്മക്കേങ്ങോട്ടു മാറി നില്ക്കാം (മുന്നപേരും മാറിനില്ക്കുന്ന. മറിയം പ്രാവശ്യിജ്ഞനാ. കളിക്കാർ പിന്നാലെ കുട്ടനം.)

മൂന്നാമൻ: (മറിയത്തിന്നെന്ന പിറക്കിയചെന്നു് കൈകൈച്ച കു വിളിച്ചിട്ടു്) അപ്പോഴേ ഇതെന്നാ ഇതു്? ഇങ്ങ് തന്നൊക്കാഡോ?

ഒന്നാമൻ: അല്ലോ, ഇതെല്ലപററി?

രണ്ടാമൻ: എങ്ങോട്ടാണാഭവാ ഇന വോചത്തിൽ? (മറിയം അവരെ നോക്കി ഓരോ മിണ്ണാതെ പിന്നായും നട ക്കുന്ന.)

മുന്നാമൻ: (മുമ്പിൽ വന്ന തടണ്ടു്) അംഗീനേയഞ്ചു്
പോയാലോ? നമ്മക്കു് ഇവിടെയിരുന്നു് സാവധാന
തനിൽ പോകാം. എന്താ ഇതു യുതി?

മുന്നാമൻ: അരതയയതെ: ഇതുയും വഴിനടന്നു് ക്ഷീണിച്ചു്
തല്ലു. കുറച്ചു് വിത്രുമുണ്ടു്.

രണ്ടാമൻ: ഹു്. വരു. (കൈ പിടിക്കിവാൻ ഭാവിക്കുന്നു.
മറിയം അംഗീനേയെ കൈ പത്രുക്കുത്തടയുന്നു).

മുന്നാമൻ: വേണ്ട. അവൻറെ കുട പോകുണ്ട്. ഇങ്ങോ
ടു് പോയ. എടോ! ആളുള്ള ഉപദ്രവിക്കാതെ ദന്നു്
പോകാമോ ഇവിടെന്നിനു്. വരു മറിയെ. (കൈ
പിടിക്കുന്നു).

മറിയം: (ഭീനമായി അവരെ നോക്കുന്നു. തല കനിക്കു
നു.) ഹാ! കത്താവെ!

രണ്ടാമൻ: കത്താവെ എന്ന ചുരുക്കിളി.

മറിയം: കത്താവെ! ഇന്ന് ഭാസിച്ചു രക്ഷിക്കുന്നു! (നട
ക്കുന്നു.)

മുന്നാമൻ: തൊന്താണ്ടി നിന്റെ ഭത്താവു്. ഇതാ രക്ഷി
ക്കുവാൻ തെള്ളാറായി നിർക്കുന്നു.

രണ്ടാമൻ: നില്ലുട്ടി അവിടെ. (കൈ പിടിക്കുന്നു) നി
ന്റെ കത്താവു്! (മറിയം കൈ കതറി ചെവി പോ
ആനുന്നു.)

മുന്നാമൻ: അതുക്കാഡ്യോ നിന്നുക്കു്. എറിയടാ അവളു്
കുള്ളി! ലോകം മുടിച്ചു കുള്ളി! (മുന്നാമനും രണ്ടാ

മനം കല്ലുറിയുന്ന.) എന്തോ! മതിചെങ്കൊ! ഓ! അവർ വീഴ്വാൻ ഹോക്കൻ. (മരിയം കല്ലേറ നീകാണ്ട് രക്തം ലഭിച്ചു് ഫോഫാലസ്പ്രസ്പ്രെക്സ് വീഴന്.)

എന്നാമൻ: (സപംഭ്രഹം) ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലോ? ചത്തുവെ നാ തോന്നണണ. റാടിക്കോളിൻ! വല്ലവരും വരുന്ന തിന് മുമ്പു്. (എല്ലാവരും റാടിമരയുന്ന.)

മരിയം: (ഫോഫാലസ്പ്രും വിട്ടുന്നും, സാവധാനത്തിൽ എഴുന്നോള്ളുന്ന.) ഓ! കത്താദേവ!!!

(ആനദശഭേദവി)

ഇനിയുമായില്ലെ നേരം—ഇനിയുമായില്ലെ നേരം

അശ്രീരിതന ഭവാൻ അരികിൽ ഭവരാൻ

ഇനിയുമായില്ലെ നേരം.....

പണവും പദവിയും ഞാൻ അടിയോടവിശ്വ-

(റിഡേതൻ

ഗണികയായു് കല്ലേറിനാൽ—തളന്നേഹം.....

ഇനിയുമായില്ലെ നേരം.....

(കർട്ടൻ)

രംഗം 8

[ശീമോൻറു ഭവനം—ഭക്ഷണാലയം. പദാത്മംജരാ വെച്ചിട്ടു ഇള ചാളുപ്പാത്രങ്ങൾ നിരത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതിമിക്കളും സ്ഥാപിക്കാൻ ശീമോൻ ഒങ്ങളിനില്ലെന്നു.]

സമയം — സാധാഹരാം.

ശീമോൻ: ഇതെന്താണോ! ആരേയും കാണാനില്ലേണ്ടോ? (തിരിത്തുവന്നു പാതുജാളിൽ ചിലത്തെല്ലാം നേരുകളിൽ ഒരു കൈകിഞ്ഞു. രണ്ട് പ്രക്കരങ്ങൾ വരുന്ന തുക്ക കണ്ണുകൾ, “അവർ വരുന്നാണോ”, വെള്ളുമെവിടെ” എന്നും പറയുന്നു. വെള്ളുമെടക്കൽ വാതിലിനിക്കുത്തും ചെല്ലുന്നു. പ്രക്കരങ്ങൾ പ്രവേശിക്കുന്നു. ‘നമസ്കാരം’. പ്രക്കരങ്ങൾ തലകുന്നിച്ചു് ആരേവുകാണിക്കുന്നു. ‘വന്നനം’. ശീമോൻ അവരുടെ കാലുകളുകൂടിച്ചു് കൈ മുത്തം വെച്ചു് ‘ഇതാ ഇവിടെ ഈരിക്കാം.’ സ്ഥലം കാണിച്ചുകൊടുത്തു് താനും ഇരിക്കുന്നു.)

രോദി: (പുറത്തേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു്) അതാ! രണ്ട് സന്ധ്യാസിമാർ വരുന്നാണോ. ഇങ്ങാട്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു. (സുക്ഷിച്ചിട്ടു്) അല്ല: ഇയാളാണോ ചരമ്യോഗി എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു് ഇതു നാട്ടകാർ പുക്കളുണ്ടു്?

നോമൻ: ഇവരുടെ മാതിരി കണ്ടില്ലോ?

രണ്ടാമൻ: ശീമോൻ! നിങ്ങളുടെതെ ഇന്ത്യക്ക് കൂട്ടരെ
യോക്കേ വിഞ്ഞനിന്റെ വിലിക്കേംമോ? വാസ്തവത്തിൽ
നിങ്ങൾ തൈപ്പലൈശ്രീടി അപമാനിക്കുകയാണോ? ചെ
യുന്നതു്.

ശീമോൻ: ക്ഷമമിക്കണം. അഭവലം ഫറീഫോയി. എ
തായാലും വന്നപോയില്ല. ഇനി അവർ ക്ഷേണം
കഴിയ്ക്കു പോകട്ട. അതുകൊടു, അവർ (ചുണ്ടിക്കാണി
ച്ചിട്ടു്) ആ വരെത്തങ്ങാണും ഇരിയ്ക്കുട്ട.

(യേതുവും രണ്ട് ശിഷ്ടരുമായം പ്രവേശിക്കുന്ന, ശീ
മോഹനയും അതിപിക്കളേയും സുക്ഷിയ്ക്കു നോക്കുന്നു. അവ
ജനങ്ങയാടെ പ്രക്ഷേപനമായം ശീമോൻ യേതുവിനെ നോ
ക്കുന്നു.)

ശീമോൻ: (അലസമായി) അതാ, അവിടെ വെള്ളമിരി
ക്കുന്നണം. വേണുമെങ്കിൽ കാൽക്കഴക്കി വന്നിരി
ക്കിന്. (ക്രിസ്തുവും ശിഷ്ടരുമായം കാലുകഴക്കി വന്നി
രിക്കുന്നു.)

ശീമോൻ: അവിടെ, അവിടെ.

നീനാമൻ: എന്താ ശീമോൻ, നമ്മൾ തുടങ്ങാം. (ക്ഷ
േണം കഴിക്കാനാരംഭിക്കുന്നു.)

മരിയാ: ഇനിയുമായില്ല നേരം, ഇനിയുമായില്ല നേരം
അശ്രദ്ധിതന ഭവനങ്കിലെത്താൻ?

(പ്രവേശിയ്ക്കുന്ന യേതുവിന്റെ പാദങ്ങളിൽ പ്രഥമി
യുന്നു. സുഗന്ധവുംകൊണ്ട് കാൽ കഴക്കിക്കുന്നു. ശീരസ്സു
യത്തി ക്രിസ്തു അവയെ തണ്ടാടുന്നു. ശീമോൻ പ്രക്ഷേപന
യം ഇന്ത്യയാടെ കാണുന്നു.)

ഒരിയം: (പ്രകാശം) കത്താവെ, ദൈവപുതനായി പാ പികർക്ക് മോചനം കൊടുക്കവാൻ അവതരിച്ച ചുണ്ടാത്മാവേ! പാപക്കഴിയിൽനിന്നും ഇവളെ വലിച്ചെടുത്ത് അഞ്ചാനത്തെ അരക്കിളിച്ചെറുണ്ടു ഗരോ! എന്നെന്നും അവിടത്തെ പാദത്തുന്തുഷ്ഠ ചെയ്യുവാൻ ഈ ഭാസിയെ അനുവദിക്കണമേ !

രണ്ടാമൻ: (ക്ഷപിതനായി) എഡോ, ഇയാളാണോ ദൈവ പുത്രൻ? ഒരു വേശ്വരയെ അരികിൽ വച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടില്ലെ. കടക്കടി വേശ്വര പറത്ത് എവിടെ നിന്നും വന്നുടി ഈ സ്ഥലം അഗ്രാലംബമാക്കാൻ? (അതിമിക്രം പദാത്മാജിപാകോണ്ട് മറിയത്തിനെ എറിയുന്നു.)

നേനാമൻ: മനഷ്യനായാൽ ലജ്ജ വേണേണ്ടും എറിയു.

ശീമോൻ: കടക്കടി പറത്ത്. (എഴുന്നേരിക്കുന്നു.)

യേശു: അവളെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതെ. ഈ വന്നിരിക്കുന്ന വരിൽ പാപം ചെയ്യാത്ത ആരക്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവളെ എറിയടക്ക !!!

(ആളുകൾ കൈ താഴുന്നു. കുണ്ണു ചുറ്റാ നോക്കിയിട്ട്) ശീമോനെ! നീനോടൊന്നും പറയുവാനണ്ട്. കടം കൊടുക്കുന്ന ഒരു രണ്ട് കടക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു തന്റെ അഖിന്തു വെള്ളിക്കാത്തും കൊടുപ്പാറണ്ടായിരുന്നു. വീട്ടിലുണ്ട് അവക്ക് വകയില്ലായ്യാൽ ഇളിവുചെയ്യു കൊടുത്തു. എന്നാൽ അവരിൽ ആർ അവനെ അധികം സ്നേഹിക്കും?

ശീമോൻ്റ്: അധികം ഇളവു കിട്ടിയവൻ എന്ന തൊൻ വിപ്പസിക്കുന്നു.

യെല്ലു: നീ വിധിച്ചതു ശരി. നീ ഈ സ്നേഹിയെ കാണാം നാഡോ! തൊൻ നിന്റെ വീട്ടിൽ വന്നു. നീ എന്നു നിന്റെ കാലിന്റെ വെള്ളുക്കുറഞ്ഞില്ല. ഇവർക്കു കുറുന്നീൽ കൊണ്ടു് എന്നു കാരം നന്നായു്. തലമുടികൊണ്ടു് തുടങ്ങു. നീ എന്നിക്കു് ചുംബനും തന്നില്ലു. ഇവജോ? ഇവർക്കു അകത്തു വന്നതുമായും ഇടവിടാതെ എന്നു കാരം ചുംബിച്ചു. നീ എന്നു കാലിൽ തെലം പുശിയില്ലു. ഇവജോ? പരിമലയെലംകൊണ്ടു് എന്നു നിന്റെ കാരം പുശി. ആകയാൽ ഇവളുടെ അവധി യില്ലാത്ത പാപങ്ങൾ, മോചിച്ചിരിക്കുന്നു, എന്നും തൊൻ നിന്റെ പരയുന്നു. അവർക്കു വളരെ ദേഹം ഹിച്ചുവപ്പോ. അല്ലോ മോചിച്ചു കിട്ടിയവൻ അല്ലോ ദേഹിക്കുന്നു.

യെല്ലു: (മറിയതേതാടു്) മക്കളു്! നിന്റെ പാപങ്ങൾ തൊൻ മോചിപ്പിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നു. നിന്റെ വിശ്വാസം നിന്നു രക്ഷിക്കുന്നു. സമാധാനത്തോടെ പോക.

ശീമോനും മറുള്ളവരും: ഗ്രാഹാ!!! തങ്ങളുക്കു് മാറ്റു തരണം!

യെല്ലു: ശീമോനും, പദ്മാത്മാപാം പ്രായമുഖിത്തമാണു്.

ശീമോൻ്റ്: (അധികാരിയാളിൽ രോഗം മാറിക്കാണുന്നതിൽ ആ തുച്ഛപ്പെട്ടുന്നു.)

(കർത്തവ്യ)

(ഫേബ്രൂറാം)

രംഗം 9

കൃഷ്ണ കരിശിങ്ങേൻ; മരിയം, കരിശിനെ കൊടുക്കു
നാൻ വിലപിക്കുന്നു.

(കർത്തവാദം.)

ନାଟକତିଲେ ଏହିଥିରୁ ବେଶଙ୍ଗଛିଲୁ ଅନ୍ତରେବିଯାଇଲୁ
ପଣ୍ଡିତଙ୍କାଳତ୍ରପରେଯାଗିଛୁଇଅନାଵ୍ୟାଧିରିକଳାଂ.

ଶୁଣୁ—କଉତୋଲାହିକୁ କଲାଳିରୁକଲୁିଲୁ କାଳାନା ବେଶଂ.
ଚେଷ୍ଟିତୁ ମୁଦିଯିବ, ତାଟିଯିବ, ମୀଶିଯିବ. କାହାର
ବର୍ଣ୍ଣଂ, ଅନ୍ତର୍ବର୍ଣ୍ଣଂ; ମେତ୍ର, ଲବିତ ନୀତିନୁହିଲୁ
କିମ୍ପାଯିବ.

ମରିଯ—ପାବାଦ, କାବ୍ୟର ଗେଣିର, ମେତ୍ରମୁଣ୍ଡିଳିର
ରଣଭାବୁମ ହୃଦୟରେତ୍ତକଲୁିଲୁ କିଟକଳାଂ. ରଣଭାବ
ରଂଗତତିଲୁ ଆତକପ୍ରକମାଯ ଉଚ୍ଛ୍ଵସକଲାଳି. ତଲଭୁଟି
ହୃଦୟରେ ପିଣ୍ଡିଯିଟିରିକଳାଂ. ପେପଜାମ, ପ
ଣ୍ଡାବୀ ଷର୍କର୍କର୍, ମେତ୍ରମୁଣ୍ଡି, ସ୍ତ୍ରୀପ୍ରକ ମୁତଲାଯାଵ;
ରୂପତତିଳାଙ୍କ ଉପରୁକରମାଯାଯିଯିବ.

ଆମେବାଂ ରଂଗତତିଲୁ, ସନ୍ଧାନ୍ତିରିଯାଇବ ବେଶଂ, କାହି
ନିରା.

ଏହିସ—ବେଳକାରିଯାଇ ଉଚ୍ଛ୍ଵସ. ପାବାଦ ବରଯିବ ନି
ର୍ଯ୍ୟାତ୍ମିତିରୁ ଉଚ୍ଛ୍ଵସ ଲବନଂକରଣତତ୍ତ୍ଵଂ ନୀଳକନ୍ତୁମାତ୍ରି
ରିକଳାଂ. ତଲଭୁଟି ହୃଦୟରେ ପିଣ୍ଡିଯିଟିରିକିଷେ
କିଲୁଳାଙ୍କ

രഹസ്യങ്ങൾ—പ്രകृഷ्टങ്ങൾ കൂട്ടായം, കിന്നരിവെച്ച വെള്ള
ഉട്ടപ്പ്; പീരാളത്തിൽ കിന്നരിവെച്ച വെയിസ്റ്റ് കട്ട്.
മസലിൻകൊണ്ട് കാലററം നീണ്ട പെജാമ; വശം
തിരിച്ചുജ്ഞ തലയിൽ കൈക്കട്ട്. അതിനേൽ ഒരു തു
വലും മുത്തമാലയും; കഴുത്തിൽ മുത്തമാല.

മുക്കവന്നാർ—കുത്താലിക്ക് കലണ്ടറിൽ തുസ്തി പ്രസംഗി
ക്കുന്ന ഒരു ചിത്രമുണ്ട്. അതിൽ കാണാനു വസ്തു
അപാദം. ചെറിയ ബന്ധിയൻ പോലുജ്ഞ ഉട്ടപ്പ്, ഒരു
ററം വരകു കൂട്ടുകൂട്ടം. തലമുടി ചിന്നി
ച്ചിതറിയ മട്ട്.

വഴിപ്പിഞ്ഞാർ—ധോജിച്ചുമാതിരി എത്തു യുണ്ടും അക്കാം.

ശീമോൻ—പ്രകാശിനീൻ കൂട്ടായം; കയ്യുംപിടിച്ച കൈ.

അതിമികരം—ശീമോനീൻ വേഷം തന്നെ.



Janatha Press, Madras-5.